

LA MISTREȚI

Ing. Casian Balabasciuc
Șeful Ocolului silvic Moldovița

Cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui încă mai leneveau tolăniți pe cer nori cenușii, aducători de iarnă albă și s-ar fi putut crede că vălătucii somnoroși vor posomorî întreaga zi. Doar opalul roșu iscat deasupra pădurilor tocmai în locul de unde avea să se ridice soarele părea să promită un cer de amiezi sticlos și albastru ca o gheară de ger. Coborât din autobuz cu sentimentul neplăcut de a mă fi lăsat așteptat, deși ceasul arăta că mai erau cel puțin douăzeci de minute până la ora fixată pentru întâlnirea vânătorilor, am fost imediat înconjurat de fărtații întrale Dianei, nerăbdători poate de frig, poate de patimă, să apuce calea către bărloagele de mistreți. Am schimbat salaturile de rigoare și după ce am întocmit lista vânătorilor, am lăsat loc de povață celui mai bătrân și experimentat dintre noi, pentru învățături bune și întemeiate, care să completeze instructajul făcut inițial.

La vânătoare graba trebuie lăsată la o parte, oameni buni, a început - cu o voce care avea în ea dojană și hotărâre - să ne dascălească nea Vasile. Dar care dintre vânătorii vechi din Bucovina n-a auzit de nea Vasile Mehediniuc, pădurarul devotat trup și suflet vânatului și vânătorii, despre care gurile rele spun că mai degrabă își lasă acasă pachetul de mâncare decât drobul de sare pentru cerbi și căpriori. Ba chiar s-a auzit că mai trece și prin cantoanele pădurarilor mai tineri și mai puțin legați sufletește de sălbăticiunile codrilor, să arunce câte un braț de fân în hrănitorile goale. Dar cum isprăvile vânătoarești rămân mai mereu de poveste, ar putea spune cineva că n-o fi adevărat ?

Că urcușul e greu mai ales când omătul întrece o jumătate de metru grosime poate oricine să o simtă. Dacă se mai adaogă și o șubă călduroasă pe lângă arma și rucsacul din spate, devine deja chinuitor și atunci căciula e împinsă cu gesturi nervoase ba pe ceafă, ba pe fruntea asudată. Nu mă mir acuma că niciodată nu l-am văzut pe nea Vasile să vină la o vânătoare îmbrăcat cu altceva decât vestonul de postav verde pe sub care se poate vedea întotdeauna o bluză de lână împletită acasă. Povârnișul este anevoios, te mai opintești la un dâmb, îți mai alunecă piciorul pe un vreasc ascuns sub zăpadă și icnești gata-gata să te sprijini în mână dar ochii tot îți fug în căutare de frumos, și vai, câte frumuseți poți descoperi la o vreme de omăt pufos așternut între cer și văi. Parcă mai abitir continui urcușul, doar-doar vei descoperi dincolo de vârful culcușul din care se ivește rotunjimea de nestemată a soarelui.

Cu mare severitate a hotărât nea Vasile tăcerea în timpul mersului, așa că fiecare își rumegă în sine gândurile și impresiile. Doar câte un băț uscat trosnește înfundat, călcat sub noianul de zăpadă. S-a sprijinit de-a binelea soarele pe culme și un fir de vânt aduce panică printre norii mătăhăloși. Un petec de albastru s-a agățat de vârfurile molizilor de unde nimic n-o să-l mai alunge până către înserare.

A venit vremea mult așteptată când nea Vasile se întoarce către înapoi să ne arate pe rând, cu degetul, care pe unde să rămânem ca să aținem calea dihaniilor tulburate de gonaci din bârlog. Până la urmă am rămas să ne continuăm urcușul pantei în doi, eu și pădurarul. Curând se întoarce și mă arată cu degetul, în virtutea obișnuinței, deși nu se mai află nimeni în afară de mine prin preajmă. Ca dovadă de prețuire, se îndreptă să-mi strecoare totuși trei vorbe șoptite:

- Numa' la mistreț !

Cu asta, gata, s-a întors la drumul lui, iar eu rămân sprijinit de un brad gros, secular, pe care mă bucur că am mai apucat să-l văd în picioare, ca să-mi pot imagina măreția codrilor de odinioară. Privesc în urma pădurarului și mă minunez de vigoarea de care dă dovadă la o vârstă la care mulți, prea mulți, încep să se plângă ba de un junghi, ba de o durere. Se adâncește liniștea în jurul meu, iar văzduhul curat, cum numai într-o pădure bătrână îl poți afla, pare să-mi întărească în suflet impresia că între bradul acela bătrân de care mă sprijin și pădurarul care se îndepărtează ușor gărbovit, de armă sau poate de ani, trebuie să fie o legătură profundă, indestructibilă.

Înainte de începerea hăituielii vânătorul, deopotrivă cu codrul, gustă pacea vremelnică întreținută de tăcerea locurilor singuratică, prilej bun pentru fiecare să-și împărtășească gândurile celuilalt. Involuntar, privirile fug pe trunchiurile drepte ale molizilor, spre vârfuri, până ce dau de albastrul luminos.

Brusc, răsună un strigăt din străfunduri, ecoul îl repetă, strigătul se multiplică, se împletește cu altele, strecurându-se printre arbori, cade tot mai des în tirpane și inimile tresar în așteptare încordată. Ecurile colindă codrii, scotocesc desigurile, se prăvălesc în văiugi, se preling pe coaste către vale, se cațără pe stâncile dinspre vârf, ridică zboruri de păsări amorșite și stârnesc pași sprinteni de sălbăticiuni. Apoi se aud lătrând cei doi câini care au încolțit o dihanie. Glasurile lor ațâțate se apropie, ba se depărtează, vocile de oameni capătă intensități stridente. Hărmălaia crește, îți învălmășește vuietul sub bolți, răzbind către înalturi. Se aude un tropăit greoi prin frunzișul de fag răvășit de rituri noaptea. Imensă apare o formă neagră cu coamă zbârlită și cu rât înfricoșător. Câinii latră ațâțați, fără să cuteze a se apropia prea mult de vier. E prea departe de mine. Aleargă parcă liniștit. E sigur de forța lui și nici nu se sinchisește de micile potăi care îl urmăresc. De ce nu trage nea Vasilo ? Mai sunt câțiva metri până la standuri. Dacă nu l-a văzut ? De ce nu trage ? Poate a plecat undeva mai departe ? Mistrețul o să scape, și ce namilă ! O bubuitură. Aha, l-a doborât. Ba nu: vierul s-a ridicat și își schimbă direcția de mers. Acum vine direct spre mine. Să nu-l scap. Dacă e rănit e periculs. Ce mare e ! Atenție ! Nu trag. Încă o bubuitură a răsunat din arma lui nea Vasile. Mistrețul a căzut. Din goană se rostogolește spre vale. Zăpada zboară spulberată înalt în aer. Zgomotele parcă au încetat. E atâta agitație în jur, dar, ciudat lucru, nu recepționez nici un sunet. Zăpada zboară spre cer de sub trupul namilei. Pare ninsoare ciudată, dinspre pământ către văzduh. Fulgi sticlind învălmășii într-un timp care parcă s-a oprit, iar mistrețul se rostogolește, se rostogolește pe povârniș într-o cădere continuă, îndelungată, către neființă. Codrul înalt și liniștea e înaltă. Și clipa e înaltă . . .

Încep să percep pe rând sunetele. Mai întâi aud ecourile bubuiturilor ajunse hăt în vale. Câinii latră undeva, într-un alt desiş. O gaiță se agită rupând pe o ramură groasă de fag. Pe coastă a apărut un drum bătătorit, alb, pătat pe alocuri cu dâre roșii. De-a lungul lui, nemișcați, străjuiesc arborii. La capătul lui, la fel, nemișcat, impunător, zace învinsul ...